

Éva – A feléledt remény

Csak Istentől nyerünk reménységet utunkon

Noha elképzelem, milyen lehetett az élet az éden kertjében, mielőtt a bűn rombolás jelenléte rá nem tört viláigunkra. A bibliai leírás igen rövid, mégis oly gazdag. Azt sejteti, hogy az egész teremtett világot a tökéletes harmónia, egység és boldogság uralta, és világosan utal arra, hogy edám és óva kélelleges teremtmények voltak. A királylak ideálisak voltak ahhoz, hogy az Isten által rájuk ruházott képességek szabadon kibontakozhassanak. Mindennapi életüket az Istennel és egymással való kapcsolatuk szüntelen fejlődése jellemezte. Életük mindig új lehetőségeket, és jellemük jobb és jobb vonásait fedték fel.

A beszélmódban

egy tűnik, óva volt a bonyolultabb jellemű szemlélyiséggel. Edámot csendes egyéniségnek ismerjük meg. Néhány halk szavát akkor halljuk először, amikor megpillantja óvát (1Móz 2:23). E találkozás utáni óva tettei és szavai meghatározók.

Á

A megvilágítás reményének székségesége

A történetben

azt látjuk, hogy óva egyedül indult sétára (1Móz 3:1); ebből kicseng az a gondolat, hogy bizony egységben az erő. Az asszony felfedezőtra indult, talán attól a vágytól, hogy kielégéstől Istentől kapott ká-váncsiságot. Beszédben elegedett a ká-gyával, és ezzel döntő fontosságú ötkeresztződéshez érkezett. Mindannyian elérkezünk ilyen keresztződéshez életünk során. Ezek hihetetlen jelentőségű pillanatok, amelyek igen komoly hatással lesznek jövőbeni életünk minőségére.

A ká-gyá arra

próbálja elozni, hogy a jelenlegi királylak teremtett óvára nem vár olyan jóvő, amely lehetővé tenné egyéniségének teljes kibontakozását. Királylak óvát, amely nem vezet sehová. Azt sugallja, mintha az Isten tervei szerinti földi élet értelmetlen és unalmas lenne, hiszen Isten elárja előlék a fejlődés útját (3-5. v.). Óva szemlélyiséggel fejlődése, amely Isten tervével szszhangban történet, az ellenség szemében csupán csak a képzelt széleménye volt.

Óva értelmesen

árral Isten szavahihetősége, valamint a feladat mellett, amellyel a Teremtő őt és fáját megbá-zta (2-3. v.). Életének minősége és célja elgedettséggel telti el. Amgy tűnik, elgondolkodik az új életmód lehetőségén is, amit a ká-gyá táj

fel előtte. KÁ-sÁ©rtÁ©st Á©rez arra, hogy egyedÁ¼l IÁ©pjen rá; egy olyan Á°tra, amelyen lehetősÁ©ge lesz felfedezni, mi minden dologra lesz kÁ©pes a Teremtő erőszakos Á©s kÁ©ttÁ©ttsÁ©geket jelentő jelenlÁ©te nÁ©lkÁ¼l. Szinte hipnotikus erővel hat rá; ennek az Á©jfajta Á©letmÁ³dnak a vÁ©gkifejlete: olyan lehet ő is, mint Isten (5. v.)! VÁ©gÁ¼l megteszi az első IÁ©pÁ©st ezen az Á©ton, hiszen kinyÁ©jtja a kezÁ©t, Á©s eszik a tiltott gyÁ¼mÁ©lcsből (6. v.). Egyszerű IÁ©pÁ©s ez, de micsoda elkÁ©pzelhetetlen kÁ©vetkezmÁ©nyei vannak!

Á°va dÁ©ntÁ©se

azt jelentette, hogy saját kezÁ©be vette Á©letÁ©nek irÁ©nyÁ-tÁ¼sÁ¼t - egyÁ¼ltalÁ¼n nem akart Istentől fÁ¼ggeni. Á°letÁ©ben teljesen Á©j fejezet kezdődÁ©tt: egy nagyon szomorú fejezet. FÁ©rje csatlakozott hozzáj. MagÁ¼nyosan indultak az ismeretlen felÁ©, de hamar rájÁ©bredtek arra, hogy Á©j Á©svÁ©nyÁ¼k a halÁ¼lba vezet. A teljes megsemmisÁ¼lÁ©s felÁ© tartottak, hiszen elszakadtak Istentől, az Á©let, a szeretet Á©s a bÁ©kessÁ©g forrásÁ¼tÁ¼l.

Ekkor Isten hangja csendÁ¼l fel, amint Á¼tsÁ©tÁ¼l a kerten (8. v.). AzÁ©rt szÁ¼l hozzájuk, hogy megÁ©rtesse velÁ¼k helyzetÁ¼k komoly voltÁ¼t. EgyedÁ¼l IÁ©pked most, mert már nem egy cÁ©l felÁ© tartanak. EgyedÁ¼l IÁ©pked azon az Á©svÁ©nyen, amelyet Á¼dÁ¼m Á©s Á°va szÁ¼mÁ¼ra alkotott meg, Á¼m ők elhagytÁ¼k azt, mert saját utakat talÁ¼ltak ki maguknak. Á°va Á©j Á©tja a fÁ©lelem, az Á©sszetÁ©rt tá¼rsas kapcsolatok, a lelki bÁ©nultsÁ¼g Á©s a halÁ¼l Á©tja.

Á

FelÁ©led a remÁ©ny

Isten sohasem

a kÁ¼rhoztatÁ¼s hangjÁ¼n szÁ¼l hozzÁ¼nk. Ő igaz Á-tÁ©lettel, Á©s a megvÁ¼ltÁ¼s hÁ-rÁ©vel keres meg bennÁ¼nket, amikor eltÁ©vedtÁ¼nk. A dÁ©ntÁ©s a mi kezÁ¼nkben van. Mivel szeretete Á©s vÁ©gtelen kegyelme erre indÁ-totta, remÁ©ny kÁ-nÁ¼lt Á¼dÁ¼mnak Á©s Á°vÁ¼jnak (15. v.). Erre volt szÁ¼ksÁ©gÁ¼k, hiszen a fellÁ¼zadt emberi IÁ©nyeknek ez a legalapvetőbb szÁ¼ksÁ©glete! Ez a remÁ©ny nem egy kÁ©pzelőerővel megalkotott vÁ¼gy, vagy egy szÁ©pen kitalÁ¼t Á¼lom, amelyről tudjuk, hogy sohasem vÁ¼lik valÁ¼ra. Á¼, nem!

A remÁ©nysÁ©g az

Isten Á¼ltal szÁ¼munkra megtervezett dicsősÁ©ges jÁ©vő! Nem saját tetteink érdmÁ©nye, hanem Isten megvÁ¼ltÁ¼s Á©s teremtő hatalmÁ¼nak munkÁ¼ja, s amelynek teljességÁ©t Isten Á-gÁ©retei Á©s hatalma garantÁ¼ljÁ¼k.

Isten

elÁ¼ltette a remÁ©nysÁ©g magvÁ¼t Á¼dÁ¼m Á©s Á°va magÁ¼nytÁ¼l reszkető szÁ-vÁ©be. Nem olyan remÁ©nysÁ©g volt ez, ami egyszerűen csak azt vÁ¼rta Istentől, tegyen valamit Á©rtÁ¼k a jÁ¼vőben. Ez a remÁ©ny Isten Á-gÁ©reteiben gyÁ©kerezett, amelyek mindig hatÁ¼ssal vannak az emberek jelenÁ©re. A remÁ©ny mint vÁ¼rakovÁ¼s jelen Á¼llapotunkban Á©rezteti hatÁ¼sÁ¼t. Á¼dÁ¼mra Á©s Á°vÁ¼ra is azonnali hatÁ¼ssal volt az Istentől nyert remÁ©nysÁ©g. EllenÁ©rzÁ©st keltett bennÁ¼k a halÁ¼lt okozÁ¼s, gonosz erővel szemben.

Ez a reménytelenül - Isten ereje által - a bűn rabul ejtő hatalma elleni mélységes gyűlöletet hozta az első emberpár reménytelen helyzetébe. Isten elhatározta, hogy az emberi szabadság védelmére kel, és nem engedi, hogy az ellenség teljesen a saját uralma alá hajtja őket. A reménytelenül feltétele az ember szabadsága; és győzhetünk csak, milyen áton szeretnünk járni, és milyen cél felé igyekszünk. Isten olyan lelethelyzetet engedett meg számunkra, amelyben még egyszer győzhetünk és végső céljuk felől. Az Istennel tártítható győző reménytelenül megkezdte őket megszabadítani a bűn uralmától.

A beszámoló

szerint nem volt kézzel fordítható, miben állt ez a reménytelenül. Tartalma nem egyszerűen egy elvont vallási gondolat, amelyet meg kellett érteniük és meg kellett őrizniük. A reménytelenül, amit Isten felajánlott számunkra és a végén, egy Személyben testesít meg. Maga a személy volt a reménytelenül! Ő tapos a kágy - a halál és reménytelenség - fejére (Iásd 15. v.). Ez a reménytelenül Őbenne testesít meg: az asszony leszermazottjában, aki egy személyben Isten Fia is. Kézzel fordítható, e reménytelenül nem úgy valósul meg, hogy egy gondolat győzelmet arat más gondolatok felett, hanem úgy, hogy egy Személy legyőzi mindazt, amely az Isten által alkotott emberek személyiséget veszélyeztet.

Az emberek

természetes útja elkerülhetetlenül a halálba vezet. Isten azonban csodálatos célt tűzött ki számunkra és a végéig, habár a bűn és a halál által uralt földön álltak. Isten útja a dicsőséges találkozás, egy új cél, egy új együttműködés felé vezetett. Az értelmetlen célok és a halál helyett minden ember eljuthat az Isten Fiaival való találkozásig, aki egyetlen reménytelenség. számunkra és a végéig szavakban zárják ezt a reménytelenséget, és engedték, hogy saját ruhájuk helyett az általa készített ruhákba állítsák fel őket (21. v.).

Utazás - reménytelenülben

A végéig ott, Isten

jelenlétében kezdte el reménytelenség útját. Ez az út nehéz terepeken vezette őt keresztül, és a bűntudat és a magány erőteljes erővel volt kiképezve; iszonyatos fájdalomtól átitott, amikor egyik fia megállta a lábát, és mindenhol az elméje jeleit láthatta. Am a reménytelenség erőt adott neki! Tudta, hogy nem az lesz a letételek általános jellemzője, amit most lát és tapasztal. Valamilyen dicsőséges esemény kézzel fordítható! A reménytelenség hatással volt jelen letétele, és új erőt adott neki a gonosz elleni küzdelemhez. Ez az új reménytelenség szabaddá tette, hogy ellenálljon bűnös természetének a végéig, visszautasítsa az ellenség terveit, és úgy döntött, hogy Istennel járja útját. Tekintet a dicső célra szegezte.

Az űr

világossá tette a végéig számunkra, hogy az általa annyira vágyott reménytelenség az ő egyik leszermazottja, egyik gyermeke személyében fog elkezdeni. Csupán csak sejtjük, milyen szavakban vázalkozást kelthetett a végéigben ez az ágret! Midőn első gyermekét várta, talán arra gondolhatott, ő lesz a megágyzott gyermek

(v. 1M 4:1!). De nem ő lett.

A remény

azonban társasági a családok, és segítő abban, hogy valami jobbat vájrunk. A reménységet a várakozás követi, hiszen nyitva tartja a lehetőséget, hogy bármely pillanatban bekövetkezhet, amire oly nagyon várunk. Az egyik legkomolyabb veszély, ami fenyeget bennünket, az, ha elveszítjük a várakozás öröseit. Ha ez bekövetkezik, akkor reményünk kezd elveszteni jelentőségét, és ezzel azt kockáztatjuk, hogy a halálra fel fogunk sodródni. Reménykedni annyit jelent, mint várakozásban lenni; erőteljes meggyőződéssel lenni; azzal a bizonyossággal lenni, hogy Isten áldásai megőrzik, és bármely pillanatban valóra válhatnak, amikor Ő úgy dönt, hogy eljött az idő.

Éva utadai

megsokasodtak a várakozásteljesítőn. Egyáltalán nem tudta, milyen sokat kell várni. Isten terve szerint Fának eljövetele - aki valóra váltja a reménységet - a világméretű káoszdelem egy bizonyos pontján kellett, hogy bekövetkezzen (Gal 4:4). A megáldott gyermek egy asszonytól született meg. Arra a helyre, ahol a bűn utat talált az emberiséghez: egy asszony látnak mályra maga Isten lápett be az emberről látel titka által; és vetette el a remény magvának valóságát az egész világ számára. Milyen hatalmas előjogban részesült Éva Isten által! Ahol a bukás bekövetkezett, oda helyezte Isten a megáldás titkát.

Utunk azonban

még folytatódik. Reménységekünk a végső beteljesedés, Krisztus második eljövetele felé halad. Évaéhoz hasonlóan, mi is a remény útján járunk. Az ő útja a mi utunk is, káosz és. Szerinte a világon Isten népe ugyanabba az irányba halad: egy a látszólagos és egy az érettségünk. Mindannyian a remény útján járunk; mindannyian a remény mielőbbi teljesüléséért várjuk; mindannyian osztozunk a reményben. Mindnyájan mennyei otthonunkba várjuk. "Hogy értek az áldozatok honban állhassunk, hogy lelkünknek és testünknek ne a bűn sájtát nyomait viseljék, hanem Teremtőnk ápmásait, és vágtelen korszakokon át fejlődjük a bölcsességben, tudásban és szentségben, ismét és ismét az eszmények útj területeit fedezve fel, a csodákat és dicsőséges dolgokat találva s névelkedjünk a tudásra, az érettségire és a szeretetre való képességünk, miközben tudjuk, hogy még mindig előttünk van a vágtelen érettség, szeretet és bölcsesség: erre mutat előre a keresztény reménység!" (E. G. White: My Life Today, 361. o.).

Ha még nem

fogadtad szívedbe a reménységet, arra hívlek ma, hogy jöjj, csatlakozz hozzánk a remény útján!

Á

Jan Paulsen